

1. a) Najděte spojovací výrazy, které spojují věty v souvětí.

b) Určete, kterým slovním druhem jsou tyto spojovací výrazy.

c) U spojovacích výrazů, které nejsou spojkami nebo částicemi, určete, kterým jsou větným členem.

Učitelka hudby pomalu obcházela malou kuchyni, kterou udržovala ve velkorysém pořádku. Tu a tam se těžce shýbla a nahlédla pod hromadu otlučného nádobí. Většina těch lidí se zachovala slušně, někteří víc než to, ale přesto cítil, že se pro ně stal někým jiným. Konečně našel to, co najít chtěl. Dnešní číšníci určitě nemají ponětí, co taková zábava vlastně znamenala. Vzpomínky přišly naprosto nečekaným způsobem, při němž fotografie sehrají jen vedlejší roli. Příkrou uličkou projde málokdo, a přece byla a zůstává drahá a nezapomenutelná pro všechny její minulé obyvatele. Zita zavírá oči, aby si vybavila snadněji detaily vlastní fotografie. Šárka už tuší, kdo na snímcích bude. Zvolna stoupala po dřevěných schodech, jako by je pozorně odpočítávala. Asi už zapomněl, co řekl před hodinou. Uklízel po hostech, zatímco Tamara seděla na stejném místě a četla. Jeho smích zněl cize, jako by k němu nepatřil.

3. a) Určete v následujících souvětích věty hlavní a věty vedlejší.

b) Určete počet vět v souvětí, počet vět hlavních a vedlejších a druh souvětí.

Lukáš se plně soustředil na řízení vozu, ale to mu nevadilo, aby neuvažoval. Posmíval se civilizaci, ale přírodu takřka neviděl, tvrdil, že pojem krásy v přírodě je lidský výtvar. S šálkem v ruce se zastavil u stěny, kam na papír v rozměru plakátu připichoval programy kin, divadel, koncertů, povinnosti pro každý den. Vím jen, že tehdy bylo jaro, pamatuji si, že kvetly hlohy. Přistoupil po špičkách a tiše, aby muže neprobudil, nahmatal mu puls. Konečně se rozednilo, Šárka dojela do Prahy i do Záběhlic, za chvíli zazvoní u jednoho ze staromódních domků v zahradní čtvrti. Vzpomněla si na to i teď a v duchu se už těší, jak bude doma zimmím hostům zase podstrojovat pod vysokým smrkem, až půjde ráno k autobusové zastávce. Jsou léta třicátá, z hrnce stoupá pára, úderem dvanácté se obědvá. Sanytrovku každý hned pozná a taky pochopí, proč se jí v rodině i v okolí říkalo Sluneční dům. Berta studily promáčené boty a kalhoty a neměl tušení, jak se do jámy dostal. Hlava ho nesnesitelně bolela a podle pohybu Slunce na obloze usoudil, že z džípu vypadl před mnoha hodinami. V prvních okamžicích nedovedl rozeznat vlastní vjem viděného od skutečného děje před sebou, splývaly mu v jedno a vůbec si neuvědomoval, že by měl nějaké veličiny rozlišovat. Věděla to, věděla, že se vrátí.